

Spørgsmaalet kommer ind for selve Aantsraadet, og at det er Aantsraadets Resolution, som afgjør, hvorvidt hans Klage er berettiget eller ikke berettiget; at dette skulde være undergravende for den kommunale Selskøndighed, kan jeg ikke indrømme; det vilde være det Samme som overhovedet at benegte, at nogen Beslutning af den kommunale Bestyrelse skulde kunne underjendes, naar man ikke i Tilfælde af den Bestaffenhed som dette, vil indrømme, at den overordnede Kommunalbestyrelse maa have Lov til at sentere over, hvor vidt Afgjørelsen af den lokale Bestyrelse i dette eller hint Tilfælde maatte være rigtig. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale det ærede Thing at vedtage mit Forslag under Nr. 2.

Strup: Jeg tror dog, at det maa bero paa en Misforstaaelse af den høitærede Minister, naar han fremførte, at det vilde være for haardt at prisgave de Fattige til en saadan villaarligh Behandling som endogsaa at berøve dem Friheden, thi det er jo dog i alt Fald kun den ene Art af de her i Almindelighed omhandlede Anstalter, hvor der er Tale om nogen Berøvelse af Friheden. I Fattighuse er der jo ikke Tale derom, det er en ligefrem Forsørgelse, og i Fattiggaard er der kun undtagelsesvis Tale om Berøvelsen af Friheden. Det forekommer mig, at den høitærede Ministers Indvending paa dette Punkt i alt Fald kun med sin fulde Styrke ramte de egentlige Arbeidsanstalter, men Forbeholdet fra Ministerens Side — med andre Ord: hans Endringsforslag under Nr. 2 — rammer Anbringelsen i samtlige Forsørgelses- og Arbeidsanstalter. Det forekommer mig dog i Virkeligheden at være noget stærkt gennem en Lovbestemmelse udtrykkelig at give de Fattige Anvisning paa at Klage over, at de blive forsørgede i Forsørgelsesanstalter. Det er kun undtagelsesvis, at de Fattige forsørges i, hvad vi kalde Arbeidsanstalter, af den gode og simple Grund, at det er en meget bekostelig Forsørgelse, og man kan derfor være sikker paa, at Fattigvæsenet ikke sætter ind i disse kostbare Arbeidsanstalter Andre end dem, som det er aldeles nødvendigt til at sætte derind. Jeg vil ikke betegne den høitærede Ministers Forslag som et ligefremt Indgreb i den kommunale Bestyrelsesret, men min Hovedindvending imod det er, at det i praktisk Hensende vil føre til uheldige Konsekvenser, idet det ligefrem giver de Fattige en Anvisning paa at Klage over, at de af Kommunerne blive henvisse til Forsørgelse i de kommunale Forsørgelsesanstalter i Stedet for at modtage Hjælp i deres Hjem. Det forekommer mig, at der er en meget stor Forskjel paa, om der, saaledes som den høitærede Minister sagde, og hvad jeg altsaa ikke har Grund til at betvivle, allerede nu bestaar en saadan Ret, og paa den anden Side at indføre den med Ordlyd i en ny Lov, thi bestaar en saadan Ret allerede, er den i alt Fald meget lidt kjendt;

ellers er jeg overbevist om, at Ministeren langt hyppigere, end Tilfældet nu er, ville faae at høre, at Ladegaardslemmer ikke befunde sig vel ved at ligge paa Ladegaarden, men finde sig overmaade brøstholdne derved, og ligeledes, at Fattiglemmer finde sig overordentlig brøstholdne ved at blive flyttede fra deres Hjem over i Fattiggaarden. Det at blive flyttet er overhovedet Noget, som den Fattige ingenlunde ynder, og hvis han var vidende om, at han havde Ret til at Klage, er jeg overbevist om, at en utrolig Masse Klager vilde komme til at foreligge for Indenrigsministeren. (Indenrigsministeren: Det er ikke mig, der skal afgjøre dem). Den høitærede Minister siger at det ikke er ham, der skal afgjøre Klagerne, men det kunde dog let blive ham. Efter Forslaget skal det jo vel være Aantsraadet, til hvem der Klages, men jeg tager dog neppe fejl, naar jeg siger, at naar Klagen fortsættes, vil den dog til Sidst haave hos Indenrigsministeren. Jeg skulde endnu kun gjøre gjældende, at naar vi i de kommunale Love, i Lovene af 6te Juli 1867 og 26de Mai 1868, udtrykkelig have betegnet Fattigvæsenet som henhørende under den kommunale Styrelse og udtrykkelig have fastsat, paa hvilken Maade Kontrollen skal føres med, at Kommunerne opfylde deres Forpligtelse, altsaa ogsaa lige overfor de Fattige, saa forekommer det mig, at man derigennem maatte være beroliget, og at man maatte kunne slaa sig til Ro ved disse Bestemmelser, idet i alt Fald en Mishandling af de Fattige ikke vilde kunne finde Sted, uden at den baade kom til Kundskab og vilde blive andset. Tæller jeg deri, tror jeg i alt Fald at kunne sige med fuld Bestemthed, at saa ere heller ikke Kontrolbestemmelserne overhovedet med Hensyn til den kommunale Bestyrelse tilstrækkelige, men ere de tilstrækkelige lige overfor alle andre kommunale Styrelsesmænd, saa forekommer det mig ogsaa, at de maa være tilstrækkelige lige overfor de Fattige. Jeg skal ikke desto mindre stemme for det af den høitærede Indenrigsminister under Nr. 5 stillede Endringsforslag, naar det placeres øverst i Paragrafen, thi saa vil det i mine Tanker blot være en Øjtagelse af, hvad der nu er den utvilsomme Regel, saa at det altsaa for saa vidt ikke faar nogen særlig Karakter, men jeg kan ikke skjønne rettere, end at det netop derfor ogsaa er overlødig.

Indenrigsministeren: Det er netop af den Grund, jeg ønsker det vedtaget, fordi der gennem hele Udvalgets Behandling af Loven har gaaet en saa stærk kommunal Selskøelse, at jeg var bange for, at naar det ikke fra min Side blev gjort gjældende, at trods den kommunale Magtsfuldkommenhed var Indenrigsministeren dog den Samme endnu, som han har været efter den bestaaende Ret, saa vilde dette blive glemt. Selvom det ærede Medlem mener, at det var nog-